

Legyünk óvatosak az antiszemitázással!

Reagálás az Újvidéki Zsidó Közösség levelére

Az utóbbi években nemcsak az amerikai médiában, de a magyarországi (bal)liberális lapokban is egyre nagyobb teret nyer a judaizmus propagálása és a vele párosuló paranoiás, alaptalan félelem az antiszemitizmus mumusától. Mindez odáig hatott, hogy ma már ki sem szabad mondani, hogy az olasz, orosz, stb. maffia mellett pl. zsidó maffia működik, anélkül, hogy a könnyelmű kijelentőre rá ne sütnék az antiszemita bélyeget. A probléma azonban korántsem magyarázható ilyen egyszerűséggel.

Mindjárt az elején tisztáznunk kell, hogy az, aki nem viseli a szívében a judaizmust (mint vallási és életformát), valamint elveti a cionizmust (mint nacionalista politikai irányzatot), még nem egyértelműen zsidógyűlölő! Minden hívő kereszténynek tudnia kell, hogy semmiképpen sem szeretheti az Istent az, aki gyűlöli az ő atyjafiát. Ez Jézus tanítása. A Talmud ezzel szemben ilyent tanít: „Nem szükséges mondani, hogy a nem zsidók megcsalása az igazság szerint való dolog” (Baba mezia, 48.b. lap, Tosephoth. Budapest, 10. kiadás, 1940). Vagy: „...Mair rabbi szerint a nem zsidónak nem lehet mondani: Ti embereknek neveztetek. A gojok között egy sincs, aki embernek neveztetnék. Vannak parancsok, amelyeknek áthágása miatt egy nem zsidó halált érdemel, míg zsidónak az megengedett dolog...” (Sanhedrin, 59.a. lap) A judaizmus a Talmudot szent iratok gyűjteményeként és tanként ismeri. Etikátlan tanítása a nemzsidósággal szembeni mérhetetlen spekulációt, megvetést, ármánykodást és gyűlöletet hirdeti. Éppúgy, mint Hitler Mein Kampfja ostor a zsidósággal szemben. Ezért is kell a keresztény szellemiségnek ezeket a gyűlöletkeltő tanokat és eszelős filozofálásokat, akárkitől származzanak, gondolkodás nélkül elvetnie, mert szöges ellentétben állnak azzal az erkölcsi normával, amelyre Jézus tanított.

Bár személyesen nem ismerem dr. Burány Bélát, ám hangja a rádió hullámain át egy a nép nyelvén megszólalni tudó és a nép iránt őszinte jóakaratot tanúsító keresztény magyar ember képét jeleníti meg. Éppen ezért személyes sértésnek veszem, hogy őt az Új-

vidéki Zsidó Közösség durván zsidógyűlölőnek és antiszemitának nevezi! Dr. Burány lelkiismeretesen próbálja megóvni a délvidéki maroknyi magyarságot attól a mótelytől, amelyet liberalizmusnak, „valósítsd meg önmagad”-nak hívnak, és amely már eddig is jól kikezdte az „anyának” nevezett Magyarországot. Mindannyian jól tudjuk, hogy a hamis illúziók mögött spekuláció áll, vagyis pénzszerzés. A sok pénz nagy hatalom, s ez már veszélyes lehet, mert nem függ az „izmusoktól”, ugyanis ő maga hozza létre azokat!

Álljunk meg egy pillanatra az újságban a botránykö szerepét betöltő „judeo-bolsevizmusnál” és Rákosiéknál. Legyünk objektívek a holokausztkutatóban és vizsgáljuk meg néhány kiemelkedő bolsevik vezér kilétét! Rákosi (Rosenfeld) Mátyás (1892-1971) pártfőtitkár, miniszterelnök, diktátor. Gerő (Singer) Ernő (1898-1980) a szovjet NKVD tisztje, közlekedésügyi miniszter, a mezőgazdaság erőszakos kollektivizálója, majd belügyminiszter. Farkas Mihály (Löwy Herman 1904-1965) hadügyminiszter, pártfőtitkár-helyettes. Péter Gábor (Eisenberger Benjámín 1906-1993) a hírhedt ÁVH rettegett parancsnoka, székháza a mai Terror-múzeum. Apró (Klein) Antal (1913-1994) építésügyi miniszter, a minisztertanács elnöke. Zárjuk a listát mind együkük hírhedt elődjével Kun (Kohn) Bélával, aki már a nagy októberi szocialista forradalom győzelme előtt(!) tagja lett a bolsevik pártnak.

De ne feledkezzünk meg Szálasiról sem, a véreskezű „nemzetvezetőről”, akit 1946-ban annak rendje-módja szerint felakasztottak. S ha már említést teszünk a nyilasokról, jegyezzük meg, hogy sokan közülük a bőrüket mentve „hithű” bolsevikokká vedlettek át, és korábbi tapasztalatukat a fent említett pártvezérek kormányában hasznosították, főleg az ÁVH-ban! Fegyelemre méltó az is, ahogyan a háború utáni államvezetés az előző kormányt sajtóságosan és hathatósan likvidálta (kivégzések, agyonkínzások, évtizedekig tartó súlyos börtönbüntetések és fogolytáborba zárás), ám az 1989-es rendszerváltás után senkinek sem jutott eszébe ehhez hasonlót véghez vinni. Nyilván nem

azért, mert ezek a busás nyugdíjukat élvező szélhámosok megbánták volna tetteiket, hanem mert a rendszerváltás a toleranciát és a megbékélést hirdette. A magyar népnek elege volt a vérontásból meg a belháborúból és elege volt abból, hogy mindig a nyakán ültek. Tizenöt év távlatából ma már láthatjuk, hogy semmi sem változott, csak az „izmus” neve. A valóság lényege ugyanaz maradt.

Az igaz, hogy a zsidó népet igazságtalanul és kegyetlenül meghurcolták, de a magyar népet is! Egyiküknek sem hagytak sok választást az életben maradás és a meghalás között, akár Auschwitzban, akár a Don-kanyarban, akár Dachauban, akár Szibériában, vagy Rákosiék „boldog kommunizmusában”. Rengeteg nem zsidó halt meg azért, hogy a zsidók végre szabadon élhessenek Európa-szerte. A megemlékezésekben nemcsak a gonosz nyilas korszakra kell(ene) szorítkozni, hanem szólni a sokmillió „önkéntes” katonáról, civilről, akik éppúgy elszenvedték a maguk holokausztját, s ebből nem csináltak kis híján sérthetetlen vallást, sem üzletágat, amiért Oscar-, meg Nobel-díjakat lehetne kapni.

Hadd ne kelljen már egyszer ország-világnak a Jad Vasembe zarándokolni kötelező bocsánatkérés végett, s ugyanakkor elszenvednie a fennkölt meg-nembocsátást! Boldogtalan magyar nemzet, mikor rendeled már egyszer a te Jad Vasemjeidhez bocsánatot kérni a mongolokat vagy a törököket? De ne feledkezzünk meg az osztrákról, németről, oroszról vagy szerbről sem! Pedig mily megható lenne a sok szánalmas bocsánatkérés az elmúlt (és a mai napig tartó!) véres évszázadokért. Sem népek, sem kormányok soha nem kértek bocsánatot a magyartól, de tőle ezt számtalanszor megkövetelték, akkor is ha üldözték vagy verték!

Jól vigyázzon az, aki tollat ragad, hogy a múlt dolgairól, vagyis a történelemtől írjon, hogy mindenben objektív legyen és nem részrehajló! A történetírást ma már nem lehet (nem is lenne etikus) úgy fabrikálni, mint évtizedekkel ezelőtt, amikor csak arra kellett ügyelni, hogy a „sztori” – bármilyen legyen is, az államvezetésnek tetsszen. Mostanság bizonyos szélsőjobb körökben divatossá vált a holokausztot tagadni, és megkérdőjelezni. Ezt tagadni, akkora ostobaság, mint tagadni a palesztin népirtást. Ugyancsak ostobaság azt hirdet-

ni, hogy az iszlám egyenlő a terrorizmussal, mert ez nem igaz, és antihamita (arabellenes) gyűlöletet szít.

Végezetül térjünk rá a szóban forgó kettős állampolgárság-problémára. A szavazás lesújtó végeredménye jogosan bánt bennünket magyarokat, így dr. Burány igazságérzetét is, mivel a történelmet (majdnem) megformáló magyar ügybe némely külföldiek csúnyán beleszondítottak. Azt is tudjuk, kinek a bábáskodása alatt folyt a durva, mocskolódo ellenkampány, nem kell őt sem titkolni, sem szégyellni, sem a cselekményeit szépítgetni, hiszen Ron Werbert gyakran láttuk már a magyarországi televízióban és újságokban. Ő az ottani uralkodó pártok „tanácsadója”, kampányfőnöke, aki amerikai, izraeli, s még ki tudja hány ország polgára, vagyis olyan kozmopolita, aki éppenséggel ott él és működik, ahova a megbízói küldik. Az sem titok, hogy ő utaztatta a külföldieket szavaztatni, vagyis azt a „...legfeljebb ezernél aligha többet...” – idézve az Újvidéki Zsidó Közösség elnök-szövívőjét. Mi határon túli naiv magyarok pedig higgyük el, hogy a Charter repülőgépeken utaztatott választók jószívűen az igent karikázták be, hiszen nekik „...kint élőknek nincs mitől tartaniuk.”(!) Tisztelt Elnök Asszony, mégis minek néznek minket? Hülyíthető, leantiszemitázható, vad hordának?

El tudna valaki olyant képzelni, hogy Izrael állam – mondjuk, magyar biztatásra – kirekeszteni, kitagadná a határain kívül élő zsidókat, azzal riogatva állampolgárait, hogy az útlevéligenylok a munkások és nyugdíjasok nyakán élőködnének, sőt a költségvetés is megsínylené az ügyet!

Kevesen vagyunk itt a Vajdaságban, ne veszedjünk és ne dobálózzunk sárral! Annyi bizonyos, hogy kirekesztettek bennünket, s ezt tudomásul vettük. Nem az első eset a miénk, volt már ennél világosabb is. A judaizmus által annyira megvetett zsidó Jézus szavai szerint nem nagyobb a szolgálta az ő uránál, s mi valljuk, hogy az ő szolgálói vagyunk. Vele kapcsolatosan a szintén zsidó János apostol keserűen ennyit jegyez le az evangéliumban: „Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be.”

Salom!

Csantavér, 2005. január 9.